Ще ледь на вірш благословлялось,
Примчав до мене Лихорад,
Весь в пурпурі, верхом, зі Сходу
І з ходу — сів, загув, заграв,
На двох налив: "Ну, вип'єм, брат!"

П'ємо — гультяй гуде над вухо,
П'ємо — а я собі мовчу.
Червоні множаться світанки,
Шугають, б'ються у шибки,
Вина напившись досхочу.

Втрачений рай святого Сходу,
Ганьба сьогоднішнього дня
І млою здоблене майбутнє
Танцюють на хмільнім столі,
А за столом іде борня.

Я у благенькій піджачині,
На Лихорадові багрець.
Розп'яття, померки, дві свічки,
Вина роз'юшений прибій,
Відчай, двобій, нещадний герць.

Ще в оні дні у Вавілоні
Звела недоля нас обох.
Цей бахур Бахус, цей мій пращур
З того часу для мене все —
Кумпан, і пан, і цар, і Бог.

Цей Феб-ефеб з лицем сатира
Не поспіша — ти, коню, жди!
Тож бал гуде, двобій яриться,

І по кривавому столу
Бокал снує туди-сюди.

"Мій пане Боже, пане брате,
Я вже готов — ні гей, ні стей...
Занадто вже добра зазнав я —
Жадань, кохань, ночей, гріхів...
Доволі, батьку, тих страстей!"

Даю йому розбиту лютню,
Розбите серце. Він: "Га-га!"
А за вікном корчми святої
Співочим сном, п'яним чолом
Життя нестримно пробіга.

"Боже, іди борись деінде,
Мені в тім радощів нема.
Від хмелю й слави серцю нудно.
Рвучись до неосяжних мрій,
Я львині кігті обламав.

Боже, земля в мене злидарська,
Мадярська; я кругом злидар.
До чого всі ці узливання,
Ці жертви крові і вина?
Чого хто варт, як він мадяр?

Боже, хто я? Набитий дурень,
Бурлак, нетяга із нетяг.
Не маю грошей, ані віри,
Всю силу висилив, хоч гинь,-
Яке пуття з мого пиття?

Є в мене мати, хай святиться,
Є Леда — честь їй і хвала! —
Є кілька марив блискотливих,
Є пара ближніх... Та в душі
Дрягва бездонна вже лягла.

Було б ще, може, кілька віршів,
Що хоч би й генію під стать,
Кілька нових пісень розкішних...
Та краще в цім аду-чаду
Під стіл упасти і не встать.

Пусти слугу твого, о Боже,
Все, що я мав, уже ф'ю-ф'ю...
Одно мені лишилось — амба.
І не частуй, і не чаруй,
Даруй, старий, я більш не п'ю.

До горла тиснеться огида,
Зв'ялив мене цей наш союз.
Тобі я кланяюсь востаннє,
І ось — бокал додолу брязь...
Здаюся, Господи, здаюсь!"

Встав Лихорад і засміявся,
Мене ударив по плечу,
Сів на баского буцефала
Чаклун, шаман, відьмач і жрець:
"Тепер на Захід полечу".

Та й шугонув на нові грища,
Поганський гудучи псалом,
А я з розп'яттям і склянками,

Осклілий, млілий і радий,
Лежу мертвецьки під столом.